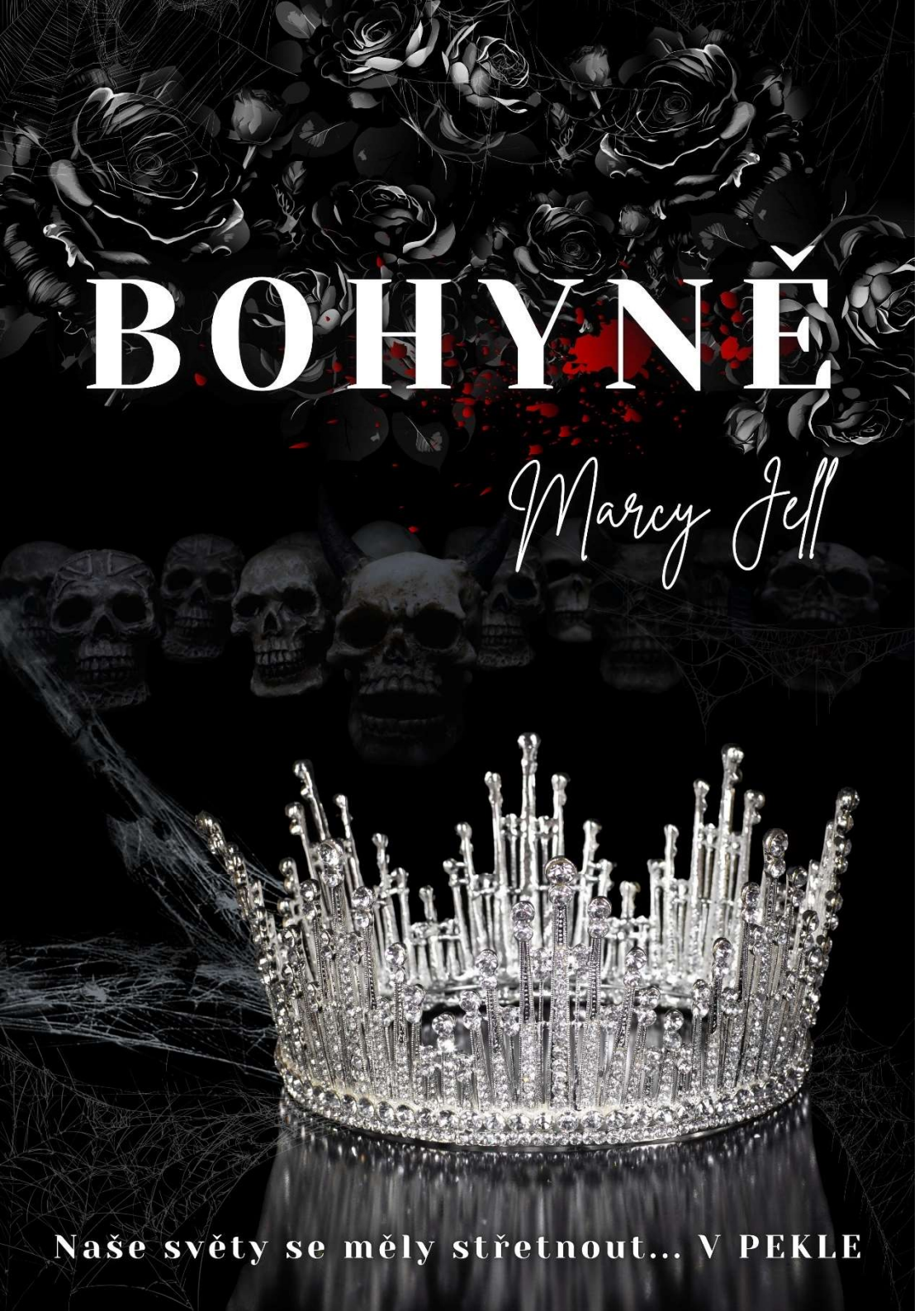

BOHYNĚ

Marcy Jell

Naše světy se měly střetnout... V PEKLE

BOHYNĚ

Marcy Jell

Pokud se chceš stát mafíí, musí se mafie stát tebou.

Říkonán, 2024

Nakladatelství © SOLIS, 2024

Vydalo v roce 2024 nakladatelství Solis,

Říkonín 22, obec Říkonín

web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,

e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz

První elektronickou publikaci a 52.knihu v edici SOLIS,

první elektronické vydání.

Autor © Marcy Jell

Korektura: Lucie Zubalíková, Tomáš Rejc

Redakce: Emily Ross, Nicol Keith, Nikola Tabáčková

Stylistika: Monika Kurucová

Obálka a grafika © J.Polc

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být kopírována

či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN 978-80-53005-35-7 epub

ISBN 978-80-53005-36-4 mobi

ISBN 978-80-53005-37-1 PDF

Anotace

Náš svět není romantický a sladký...

Je destruktivní, temný a lahodně plný kokainu a voňavého sexu
s těmi nejhoršími lidmi, jaké si dovedete představit.

Jsme mocní.

Znudění všedností každodenního života.

Potřebujeme adrenalin, abychom přežili.

Ten pocit nám dává hranice mezi životem
a smrtí, která je v našem světě tenká.

Tři sekundy stačí, aby vám ukradli srdce...

Tři sekundy stačí, abyste přišli o rozum...

Tři sekundy stačí, abyste zemřeli...

Tohle není příběh Romea a Julie. Nezamilujeme se a nezemřeme
pro lásku. Zemřeme pro svou rodinu, pro svou zemi!

Vstupte, pokud jste připraveni...

Vstupte, pokud máte odvahu!

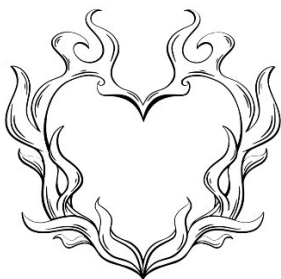
ALE nezapomeňte na jedno:

Já jsem La Camorra!

Jsem BOHYNĚ!

Mým nejbližším...

Marcy

VAROVÁNÍ

**VEŠKERÁ PODOBNOST S OSOBAMI ŽIVÝMI ČI MRTVÝMI
JE ČISTĚ NÁHODNÁ... TOHLE JE FIKTIVNÍ SVĚT, KTERÝ JSEM
VYTVOŘILA VE SVÉ VLASTNÍ HLAVĚ A NEMÁ ŽÁDNOU PODOBNOST
S TÍM, CO SE VE SKUTEČNÉ MAFII DĚJE.**

Playlist

Prada
Cassö, RAYE, D-Block Euro

Murder In My Mind
Kordhell

Break It Off (feat. Rihanna)

Candy
Doja Cat

BOSS
Tonny Effe

Talk That Talk
Rihanna, JAY-Z

OBSESSION
DeCarlo

Transgendes
Crystal Castles

Arcane League of Legend
cane, League od Legends

Me and the Devil
Soap a Skin

KAPITOLA 1.

(VITTORIA)

Podívala jsem se na svoje nohy ve značkových lodičkách od Louboutina. Byly důmyslně překřížené na desce starožitného stolu, který stál v mé pracovně.

„No a pak se to celý posralo,“ drmolil ten sráč, kvůli kterému jsem přišla o zásilku kvalitního kokainu v hodnotě sto dvaceti milionů euro. „Naběhli tam chlupatý, někdo jim musel dát info.“

Ušklíbla jsem se a popotáhla z cigarety. Nehty druhé ruky jsem nervózně bubnovala do desky stolu.

Je to děsilo a mě uklidňovalo.

„Vážně nebyla chyba na mojí straně, slečno Bellucci.“

„Vážně?“ povytáhla jsem upravené obočí a podívala se na něj pronikavým pohledem.

„Přisahám,“ přikyvoval rozrušeně, zatímco za jeho zády stáli dva moji muži.

Samozřejmě, že byl rozrušený a bál se, měl taky čeho. Šly o mně řeči, že jsem nejkrutější žena v celé Neapoli. Na každém šprochu... však to znáte.

Vytáhla jsem ze šuplíku glock a položila ho na stůl.

„Teď mi řekni pravdu, Enrico,“ zašeptala jsem. „Protože bys měl vědět, že vím, kde pracuje tvoje žena, s kým šoustá i kdy chodí z pilates domů. Taky vím, kam chodí tvoje děti do školy, jaké kroužky navštěvují, a je toho víc. Nechceš přece, aby se jim něco stalo, že ne?“ pousmála jsem se.

„Ne, slečno,“ sklopil hlavu.

„Takže, Enrico. Tři tuny prvotřídního sněhu se jen tak neztratí. Nestihl se mi při převozu z Kolumbie ani ohrát ve skladu a najednou je pryč? Tu lež s policií bych být tebou zahrála lépe, přece jen mám všechny na výplatní listině,“ přikývla jsem a típla cigaretu. „Chci jména!“

„Já ale neznám –“

Kývla jsem na Jacka, který stál po jeho pravici a byl jedním z mých nejlepších mužů. Elitní jednotky ho vycvičily k zabíjení tak preciznímu, že jsem nemusela ani volat čističe, když jsem potřebovala něco uklidit.

Jack chytil jeho zápěstí a po jednom šknutí se ozvalo zapraskání následované bolestivým řevem.

„To jméno, Enrico,“ ucedila jsem a stoupla si.

„Shoř v pekle, ty mrcho,“ vykřikl, až mu od pusy létaly sliny.

„Mám tam speciální místo,“ pousmála jsem se a narovнала si klopý vypasovaného saka. „To jméno.“

„Já ho nev–“

Druhé zápěstí zakřupalo ve stejně dokonalé agónii bolestivého křiku.

„Tristan Falcone,“ zařval. „To je jméno, který chcete. Je to Capo di Tutti Capi, který obývá Palermo, je to velký zvíře. Nikomu nedá nic zadarmo, nelítostný, rychlý a nemilosrdný. Všichni ho znají pod přezdívkou Kazatel.“

Pousmála jsem se a prohlížela si Enrica.

Jak málo stačilo, aby mi dal to, co chci, pomyslela jsem si.

Práskače v našich kruzích nemá nikdo rád.

„Tak Kazatel, říkáš? Už jsem o něm, myslím, slyšela,“ zamyslela jsem se nahlas.

„Je Capem Cosa Nostry. S ním si nikdo nezahrává.“

„Asi jsi zapomněl, kdo je moje rodina,“ usmála jsem se. „La Camorra je mnohem horší než nějaká Cosa Nostra.“

„Ano, samozřejmě,“ pokyvoval hlavou a klopal oči. „Už můžu jít?“

„Kde má dům? Zjistěte mi to.“ Podívala jsem se na Jacka a Harryho. Oba příkřivli a vydali se ven z pracovny.

„Enrico,“ promluvila jsem, když oba moji muži odešli. „Co s tebou?“

„Pusťte mě, přísahám, že nikomu nic neřeknu.“

Rozesmála jsem se a zaklonila hlavu tak, až se mi rozhoupal závoj černých vlasů.

„Máš smysl pro humor, to se mi líbí,“ pokyvovala jsem a obešla stůl k židli, kde seděl.

Zapřela jsem se zády o hranu stolu přesně před ním a rukou k sobě přitáhla glock.

„Jsi mi k ničemu, když jsi mě dokázal okrást o takové množství kokainu jen proto, že ti někdo nabídl vyšší sumu peněz. Uvědomuješ si, jaké by to na mě házelo světlo, kdybych tě nechala beztrestně odejít? Jsi jako hmyz, otravný a bezcenný. A co se dělá s takovým hmyzem, Enrico?“

„Prosím, madam,“ žadonil.

Nasadila jsem kamennou tvář a glock přiložila do středu jeho čela.

„Pozdravuj ode mě v pekle, určitě se tam uvidíme,“ zašeptala jsem a zmáčkla spoušť.

Cákance krve se mi objevily na bělostném saku. Trhla jsem hlavou a odložila glock zpět na stůl.

Prstem jsem setřela kapku, kterou jsem cítila na tváři, a promnula ji mezi prsty.

Takže Tristan Falcone, pomyslela jsem si a obešla zbytečnou mrtvolu, která mi zasvinila pracovnu.

Je načase vzít si zpátky to, co mi patří.

KAPITOLA 2.

(TRISTAN)

Opřený o své Bentley jsem sledoval zásilku, která právě dorazila do přístavu. Nádherní železní obři, kteří ve svých vnitřnostech ukrývali miliardy.

Měl jsem je rád, měl jsem je moc rád. Kontejnery narvané třemi tunami bělostného prášku, pro který byli lidé ochotni zemřít.

Pro pár hodin slasti, potěšení a euforie byli ochotni utratit nemalé jmění.

„Capo.“ Přistoupil ke mně Pablo, moje pravá ruka. „Zboží dorazilo bez Enrica.“

„Proč?“ otočil jsem se na něj.

„Netuším.“

„Mluvil jsi se Zadenem?“

„Ne, váš bratr dorazí až na svatbu, Done.“

Přikývl jsem a podíval se na loď, která mi přivezla to, co jsem po svém bratranci chtěl.

Tři tuny kokainu bez komplikací. Když jsem nad tím přemýšlel, Enrico byl prchlivý, za slíbené peníze by prodal i své dva syny.

Nebyli jsme tak často v kontaktu, od rodiny se trhl v útlém věku a utekl do Neapole, odkud mi předával informace o nejlepších dodávkách prvotřídního zboží.

„Měl přece dorazit společně se zbožím a vzít s sebou rodinu na moji svatbu.“

„To vím, Capo. Zjistím, co se stalo,“ přikývl Pablo a vzdálil se.

Sledoval jsem přístav, nad kterým zapadalo slunce, a nastávající večer přinášel myšlenku na krveprolití, které mělo brzy nastat.

Měl jsem něco jako šestý smysl. Tušil jsem, že za Enricovým zpožděním bude něco víc.

Vytáhl jsem zvonící telefon z kapsy kalhot a zadíval se na jméno své snoubenky.

„Lauro,“ oslovil jsem ji, když jsem hovor přijal.

„Tristane,“ pronesla sametovým hlasem. „Otec očekává, že se dnes dostavíš na večeři.“

Domluvené sňatky byly tradicí, kterou jsem nesnášel. Svou nastávající partnerku jsem bral spíše jako kamarádku, se kterou jsme jako děti stříleli z praku.

Věděl jsem, že ani ona není ze svatby zrovna odvařená, jenže jsem se musel osudové chybě postavit jako chlap. A jedna noc, kdy jsem se nehlídal, zapříčinila, že teď se z ní má stát moje nastávající partnerka pro život, ve kterém beze mě nemá šanci přežít.

Byla to chyba, tenhle fakt nepopírám.

Dítě je moje, takže se o něj postarám v okamžik, kdy nastane ten správný čas.

„Pokusím se to stihnout.“

„Řekla bych, že ho nechceš urazit,“ pípla nesměle.

„Řekl bych, že tvůj otec může být rád, když se vůbec ukáží na svatbě,“ řekl jsem a sundal si sluneční brýle z očí.

„To asi ano.“

„Uvidíme se, Lauro, musím tady něco vyřešit,“ odpověděl jsem jí a zavěsil.

Přejel jsem si rukou po tváři a kývl na muže, který přijímal moje zboží.

„Vše v pořádku, Capo,“ zamával dodacími papíry.

Odkýval jsem dobrou zprávu a znovu sklopil oči k telefonu. V kontaktech jsem našel číslo na Monicu, Enricovu ženu, a vytočil ho.

Zvedla to po čtvrtém zvonění a okamžitě spustila salvu breku, přes kterou jsem jí nerozuměl ani slovo.

„Monico,“ zarazil jsem ji, „co se, sakra, stalo?!“

„Ukradli jste zásilku špatnému člověku,“ brečela. „Enrica mi poho-
dili před dveře domu s prostřelenou hlavou, Tristane, jsem v prdeli, ro-
zumíš? V prdeli!“

Kvůli jejímu křiku jsem musel odtáhnout telefon od ucha.

„Dobře, fajn, uklidni se,“ zavelel jsem, „co vím, Enrico kradl jen od
nižších bossů. Pomstím Enrica, to ti slibuju.“

„Zajisti mi prachy, Tristane, nemůžu zůstat na mizině. Enrica zabili
kvůli tobě!“ vyhrkla.

„Uvědom si, s kým mluvíš! Mrknutím oka by z tvých spratků mohli
být sirotci, a to přece nechceš, Monico!“ ucedil jsem potichu.

„Omlouvám se,“ zašeptala.

„Pošlu ti peníze a zbytek nějak vyřeším.“

„Fajn,“ pronesla a její herecký výkon za brek byl ten tam.

V našem světě bylo pokrytectví normální. Odfrkl jsem si a zadíval
se na zboží, které stálo mého bratrance život.

KAPITOLA 3.

(VITTORIA)

Podívala jsem se na kufry, které jsem měla důkladně rozložené u postele, a posadila se na jeden z nich.

V ruce jsem promnula cigaretu a vložila si ji mezi rty. Zapalovač škrtl a vyslal jiskru, z níž vzešel plamen.

Prohlížela jsem si ho, jak plápolal v mírném větru, který se mi do ložnice nesl otevřenými okny.

Ta mi poskytovala výhled na oceán, nad kterým zrovna zapadalo slunce.

Ten den byl jako každý jiný, přesto tak moc odlišný od ostatních.

Uběhlo přesně deset let od onoho okamžiku, co se mi navždy změnil život. Ode dne, kdy jsem se musela z ničeho nic stát hlavou obrovské organizace. Kdy se z dvacetileté dívky stala narkobaronka.

Tenhle život jsem si nepřála, chtěla jsem studovat, užívat si každou vteřinu plnými doušky. Jenže já se musela naučit kalkulovat, intrikovat a nehrát fěr.

Místo paření na vysoké jsem počítala gramy kokainu, učila se rozdělení i za kolik a kde se co prodává.

Musela jsem pochopit strategii.

Musela jsem dospět.

Potáhla jsem si z cigarety a kouř mě příjemně zaštípal v krku. Ať sem chtěla, nebo ne, dostala jsem do vínku jednu dobrou věc, pokud se tomu tak dalo říkat.

Necítila jsem, emoce pro mě byly cizí slovo. A to znamenalo v tomhle světě sakra výhodu. Stala se ze mě chladnokrevná mrcha bez špetky soucitu.

Hrála jsem to? Možná.

Když jsem myslela na svou rodinu, cítila jsem.

Když jsem vyjednávala obchod... Nic.

Když jsem trestala... Nic.

Nebrala jsem ohledy, neohlížela se na nic a na nikoho.

A někdo jako Falcone nemohl čekat, že si nechám protéct mezi prsty to, co je moje.

Byl blázen, možná to ani nevěděl.

Možná jsem byla blázen já?

To se ještě uvidí, ušklíbla jsem se a típla nedopalek do popelníku.

Přešla jsem ke skříni, vytáhla z ní kardigan a přehodila si ho přes ramena. V tu stejnou chvíli se ozvalo zaklepaní na dveře.

„Slečno Bellucci, vaše auto je připravené,“ nakoukl do mé ložnice Jack.

„Za chvíli tam budu,“ přikývla jsem a posadila se na postel.

Dveře se za ním zavřely a okolo mých ramen se omotaly dvě silné ruce.

„Odjíždíš?“ zachraptěl mužný hlas do mého ucha.

„Ještě ne. Na něco jsem zapomněla,“ zašeptala jsem a otočila se k němu čelem.

Uhnula jsem před polibkem, který mi chtěl dát, a nechala ho, ať si jeho rty hrají s mým krkem.

Nesnášela jsem polibky, byla jsem na ně vyloženě alergická. Znamenaly pro mě tak intimní propojení, že jsem je nedokázala jen tak někomu dát. Představovaly cit, který jsem neznala.

„Chceš si hrát?“ pozvedl husté tmavé obočí.

Pousmála jsem se a přejela si jazykem po zubech.

Chytila jsem ho pod krkem a odtáhla ho od sebe. Mrštila jsem s jeho tělem na postel. Sundala jsem ze sebe kardigan a nechala ho, ať hladově pozoruje moje tělo oblečené v krajkové košilce, které se tyčilo nad jeho mohutným hrudníkem.

„Myslím, že nepotřebuješ vědět, co já chci...“ zašeptala jsem mu do ucha a rukou ho chytila za rozkrok. „Potřebuješ jen vědět, kdy mě máš správně vylízat.“

Cítila jsem, jak se jeho tělo napjalo a jak jeho pták tvrdnul.

Přehodila jsem jednu nohu přes jeho hrudník a osedlala si tak jeho obličej.

Neznala jsem ani jeho jméno, sbalila jsem ho v klubu, kam jsem se šla pobavit.

Věděl, kdo jsem, a pravidla znal. Brala jsem všechno a nedávala nic na oplátku.

Ochotně mě poslechl a chutně se do mě pustil. Zaklonila jsem hlavu a zanaříkala v agonii slasti.

Jeho jazyk se přes moji kundičku pohyboval opravdu zkušeně. Zajela jsem mu rukama do vlasů a škubla. Jeho zuby přejely přes poštváček a já zatáhla silněji.

Přidal na síle a jeho jazyk kmital sem a tam.

Boky jsem se pohybovala bez ohledu tak, abych zintenzivnila svůj prožitek. Bylo mi u prdele, jestli může dýchat.

Posadila jsem se na něj silněji, potřebovala jsem cítit pořádný tlak, který mě posouval k mému cíli.

Naposledy jsem vykřikla.

Chtěla jsem ze sebe orgasmem odplavit nahromaděnou frustraci. Místo dokonalé úlevy jsem pocítila ale jen novou vlnu vzteku.

„Mám tě teď v perfektní pozici, abych ti zlomila vaz,“ zašeptala jsem a na rtech mi hrál úsměv.

Ramena se mu napjala a já ucítila prudký odpor jeho těla.

Chytila jsem ho za čelist, než se stihl zvednout.

„Až to budu chtít udělat, rozhodně tě o tom nebudu informovat,“ ušklíbla jsem se. „Ted’ se oblékni, vezmi moje kufry, nech je u auta před domem a vypadni.“

Viděla jsem v jeho očích ponížení, v jeho tváři vztek, přesto udělal přesně to, co jsem po něm chtěla.

Muži se mě báli, ženy chtěly být jako já...

A já? Já hledala někoho, kdo bude stejně vyšinutý a neklekne si na kolena, když mu to přikážu.

Hledala jsem vzdor, který mi nikdo nedával. Hledala jsem vášeň, tu, o níž se píše v knihách. Místo ní jsem ale dostala submisivitu a splněné rozkazy.

Odfrkla jsem si, když se za ním zavřely dveře. Šla jsem se do šatny obléknout.

Přece jen potřebuji v Palermu vypadat reprezentativně. Falcone musí slintat, než ho podříznu jak psa.

KAPITOLA 4.

(TRISTAN)

Přejel jsem očima všechny lidi, kteří se mnou seděli u stolu. Nastal den, kdy jsem si měl vzít Lauru, a já bych nejradši někoho zabil.

Vyslal jsem němou prosbu do nebe ke svému otci.

Proč jsi mě zavázal k převzetí impéria? zaklel jsem.

Proč jsem se zrovna já musel stát narkobaronem a králem podsvětí?

Proč musím sedět u stolu s takovými šašky a proč si mám na prst navléknout prstýnek od ženy, kterou nemiluju a nikdy jí nebudu věrný?

Proč zrovna teď řeším obchod, když bych měl být dole a usmívat se na svatebčany, které na mém pozemku nechci?

Těch otázek, na který nikdy nedostanu odpovědi, mi hlavou litaly mraky.

Musel jsem přijmout svůj osud, neustále se ohlížet přes rameno, podplácet, intrikovat. Můj život byla jedna obrovská horská drahá. Strmá. Pokroucená.

„Co kdyby od nás Španělé chtěli dovážku tří a půl tuny?“ otázel se Don Marseille.

Zbystřil jsem a zadíval se na něj. Pleš mu sebrala z hlavy půlku vlasů a zakřivený nos mu na kráse nepřidával. Nicméně jsem věděl, jaké jsou jeho přednosti. Krása to sice nebyla, zato preventivní ochranka s ostrými noži ano.

„Řekl bych ne!“ ucedil jsem. „Jasně jsme se dohodli, že se Španěly neobchodujeme. Je to riskantní, jsou to zatvrzelí podvodníci. Navíc chtějí zbraně, ne kokain.“

„Madrid prohlásil, že by pár tun s přehledem rozprodali,“ pokrčil rameny.

Věděl jsem, že byl kdysi v armádě a tam si nadělal spoustu přátel i nepřátel v podobě španělských vojáků.

Ale Madridští psi, jak se nazývala jejich mafie, byli falešný spolek, se kterým jsem nehodlal mít nic společného, ani teď, ani v blízké budoucnosti.

„Říkám ne,“ přimhouřil jsem oči. „Vždy jeli v prodeji zbraní, tak ať u toho zůstanou.“

„Tristane, vyslechni mě...“

„Ne!“ bouchl jsem do stolu, až se skleničky otráslly. „Čemu na mém slovu nerozumíš?“

„Nepřemýšlíš,“ zavrtěl ten stařík hlavou.

„Pochybuješ o mých rozhodnutích?“ naklonil jsem hlavu na stranu. „Neřekl bych, že je to rozumný nápad, Marseille.“

„Done Marseille! Ty malej smrkáči,“ odplivl si přede mě na stůl.

Natáhl jsem závěr a náboj zapadl do komory, můj glock byl připravený vypálit „To, že jsem o pár století mladší, staříku, neznamená, že ti nevystřelím další díru na srani. Uvědom si, s kým mluvíš!“ Trhl jsem hlavou k desce stolu, pod kterou byla má zbraň namířená na jeho rozkrok. „Zasedání tímto končím, čeká mě velká věc. Sejdeme se za týden, až se vrátím z líbáněk.“

„K ničemu jsme se nedopracovali. Opět,“ rozhodil rukama Don Guellermo, který vlastnil část půdy kousek od Sicílie.

„To je tady přece naprosto normální,“ odfrkl si Don Pellerinno.

Přejel jsem si rukou po obličejí a zadržoval frustraci, která se ve mně šířila jako podělaný virus.

Počkal jsem, až všichni opustí pokoj, a mrkl okem po Pablovi, který přinesl sklenku whiskey.

„Jak moc se to sere, Pablo?“

„Nijak zvlášť,“ pokrčil rameny a já si odfrkl.